

poplatcích platí také předpis § 44 (3) cit. zák., že »poplatky včas nezapravené dobývá obecní starosta« a že »o řízení exekucí platí táž pravidla jako pro dobývání nezaplacených daní přímých«. Že tomu tak, jde na jevo i z 28 (6) vlád. nař. ze dne 27. dubna 1922, čís. 143 sb. z. a n., kde se praví, že »ustanovením § 28 není dotčena působnost politických úřadů v příčině řádů tržních, pak ustanovení o používání veřejných jatek a příslušných poplatků.« Není tedy správným názor rekursního soudu, že není předpisů o vymáhání jatečných poplatků, a nezáleží na tom, že o těchto poplatcích (nikoli dávkách) nemá obec zvláštních pravidel pro jejich vymáhání, neboť platí tu pravidla zákonná. Nutno tudíž jen zkoumati, podle jakých předpisů se řídí vymáhání nezaplacených daní přímých. Jsou to nyní §§ 343 a další zákona ze dne 15. června 1927, čís. 76 sb. z. a n. a jim odpovídající §§ 343 a další vlád. nař. ze dne 20. prosince 1927 čís. 175 sb. z. a n. Podle těchto předpisů lze vésti exekuci (pokud jde o jmění movité) buď v řízení správním, nebo v řízení soudním podle ustanovení exekucního řádu (§ 343 (1) zák.). Zůstaveno jest uvážení vymáhajícího úřadu, kterým způsobem chce dluh vymáhati (k § 343 (1) vlád. nař.). Vymáhajícím úřadem jest ten, který vyměřil daň a tento úřad žádá o povolení a výkon exekuce soudní (§ 345 zák. i vl. nař.). Při obecních poplatcích jest to starosta obce (§ 44 (3) zák. čís. 329/21). Podkladem pro vymáhání a tedy zejména pro podání žádosti o povolení a výkon soudní exekuce je výkaz o nedoplatcích (k § 345 (2) vl. nař.). Takový výkaz jest tedy exekucním titulem i pro vymáhání obecních poplatků a to exekucním titulem podle § 1 čís. 13 ex. ř. Ani zákon, ani nařízení o přímých daních nemají ustanovení o tom, že výkaz nedoplatků musí býti opatřen doložkou vykonatelnosti (jinak jest tomu na př. podle § 91 (2) vl. nař. ze dne 13. ledna 1928, čís. 8 sb. z. a n. o rozhodnutích úřadů správních). Ani předpis § 54 druhý odstavec ex. ř. neplatí pro exekucní tituly uvedené v § 1 čís. 13 ex. ř., neboť se zmiňuje jen o exekucních titulech, uvedených v § 1 čís. 8, 10 až 12 a 14 ex. ř. (srov. k tomu na př. také rozhodnutí čís. 4070 a 4095 sb. n. s. a Právník 1925 str. 125). Ale, i kdyby bylo takové doložky třeba, byla v tomto případě purkmistrovským úřadem na výkaz nedoplatků připojena a jest k potvrzení vykonatelnosti povolán podle § 54 druhý odstavec ex. ř. onen úřad, jenž nález nebo nařízení vydal, v tomto případě podle § 44 zák. čís. 329/21 zase starosta obce, který poplatky předpisuje a dobývá. Poněvadž soudu exekuci povolujícímu nepřísluší zkoumati správnost výkazu nedoplatků po stránce obsahové (srovnej rozhodnutí čís. 4095 sb. n. s. a Právník 1925 str. 360), právem první soud povolil exekuci na svršky také k vydobytí poplatků jatečných.

Čís. 7950.

Stavebník jest povinen postavit výstražné znamení ku skládce stavebního materiálu na silnici, třebaže místo bylo dostatečně osvětleno obvyklým světlem.

(Rozh. ze dne 4. dubna 1928, Rv I 785/27.)

Automobil firmy B. najel v noci na stavební materiál na opravovaném mostě a sřítíl se do řeky. Žalující pojišťovna nahradila firmě B. škodu z rozbití automobilu a domáhala se na žalovaném podnikateli stavby náhrady. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby, o d v o l a c í s o u d mimo jiné z těchto důvodů: Při právním posouzení věci dospěl prvý soud na základě zjištěných skutečností a při správném jejich ocenění k správnému právnímu závěru, že žalovaný jednal proti ustanovením § 52 stavebního řádu a proti předpisu § 380 tr. zák. tím, že jako podnikatel stavby při opravných pracech na mostě opominul v noci na 3. června 1925 připojení předepsaná výstražná znamení rozsvícenými lucernami u stavebního materiálu a šterku, odklizeného do jízdní dráhy před mostem, že toto protizákonné opomenutí žalovaného jest v příčinné souvislosti s tím, že automobil firmy B. najel na hromadu šterku nasypanou v jízdní dráze, že se automobil sřítíl do řeky a že tím byla firmě způsobena škoda 14.990 Kč, která jí byla nahrazena žalující pojišťovací firmou, a že tudíž jest nárok sa náhradu škody žalobkyně proti žalovanému založen na jeho zavinění spočívajícím v přestoupení zákona. K vyvrácení vývodů odvolatelových, jimiž žalovaný napadá onen právní závěr, jest uvést toto: Neprávem uplatňuje odvolatel především, že připojení výstražných znamení v tomto případě nebylo nutným, poněvadž překážky dopravy v jízdní dráze byly za normálního pouličního osvětlení před i za mostem zcela zřetelně a již z daleka viditelné a seznatelné. Slyšený znalec však udal, že normální pouliční osvětlení činilo by zbytečným připojení předepsaných výstražných znamení (luceren) na místě nehody jen za normálních poměrů. Svědkové potvrzují, že v době nehody na jejím místě byla mlha, a proto jest již z toho jasno, že nebyly normální poměry znalcem předpokládány. Dále udávají svědkové, že stromy před mostem vėjo od silnice následkem pouličního osvětlení vrhaly stín právě na místo, kde v jízdní dráze byla nasypána hromada šterku, čímž tato byla zastíněna. Ze všech těchto okolností lze s určitostí usuzovati na to, že při normálním pouličním osvětlení z jízdní dráze ležící překážky dopravy také na prostřední vzdálenost byly nepřesně viditelné a poznatelné a že jejich lepší osvětlení připojením předepsaných výstražných znamení osvětlenými lucernami, které měly býti postaveny v jízdní dráze nebo na překážkách, bylo nutností. Citovaná ustanovení stavebního řádu a trestního zákona, zvláště také doslov § 424 tr. zák. poukazují k tomu, že zákon míní dostačujícími výstražnými znameními pro bezpečnost v noci osvětlovací tělesa, jež pro svou různost od normálního pouličního osvětlení a umístěním odlišným od osvětlovacích těles pouličních lze od těchto ihned rozeznati a jsou již z dálky poznatelná a nápadná. Z toho následuje, že žalovaný, opomenuv postavit osvětlené výstražné lucerny, jednal proti předpisům stavebního řádu a trestního zákona.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání a uvedl v otázce, o níž tu jde, v

d ů v o d e c h :

Soud odvolací buduje své rozhodnutí na zjištění soudu první stolice, že žalovaný, opominuv v noci na 3. června 1925 připojiti proti ustanovení § 52 stav. ř. pro Čechy a proti předpisu § 380 tr. zák. předepsaná výstražná znamení, rozsvícené lucerny, u stavebního materiálu a šterku v jízdní dráze, zavinil nehodu a tím škodu ve výši 14.990 Kč postihnuvší žalující stranu, pokud se týče firmu B. Marně se pokouší dovolání napadati rozsudek soudu odvolacího dovolacím důvodem čís. 4 § 503 c. ř. s. dokazujíc, že žalovaný stavitel nemusil postavit hořící lampy. Dlužno úplně souhlasiti s odvolacím soudem, k jehož správným, zákonu i věci hovícím vývodům se poukazuje, a na vývody dovolání se dodává: Jest sice pravda, že § 52 čís. 2 stav. řádu pro Čechy ze dne 3. ledna 1889, čís. 5 zems. zák. pro Čechy stanoví, že při novostavbách, opravách a zbouráních staveb dlužno postavit výstražná znamení a že v noční době nutno u materiálu stavebního a stavebních rekvizit, pokud jsou ponechány ve volné prostora, podle potřeby postavit pod dozorem osvětlené lucerny, a že § 380 tr. zák. stanoví trest toliko, bylo-li opomenuto postavit u stavby výstražná znamení, než nelze přihlížeti pouze k těmto dvěma zákonným předpisům, nýbrž též k § 424 tr. zák., podle něhož dlužno, nastane-li při provádění stavby potřeba, by stavivo bylo ponecháno přes noc na silnicích a náměstích, postavit při něm (a to vždy, nikoli pouze podle potřeby) jako výstražné znamení jednu neb dvě osvětlené svítilny a zakládá opomenutí v tom směru přestupek a, přišel-li tím kdo ke škodě, má se podle § 425 tr. zák. trest zostřiti. Poněvadž v souzeném případě, jakž nesporno, byl na silnici u zbořeného mostu ponechán žalovaným stavební materiál, hromada šterku, kolečka, příční trámy atd. přes noc, bylo povinností žalovaného, by k stavivu tomu postavil jako výstrahu aspoň jednu osvětlenou svítilnu, bez ohledu na to, že místo to bylo, jak soudem první stolice zjištěno, dostatečně osvětleno elektrickou lampou se strany R-ské a plynovou lampou se strany L-ské, neboť taková svítilna se liší, jak správně uvádí odvolací soud, jak od normálního silničního osvětlení stupněm svítivosti, tak i umístěním světla od pravidelných osvětlovacích těles uličních a lze ji od nich ihned rozeznati a jest již z dálky nápadna. Bylo tedy postavení zvláštní svítilny jako výstražného znamení nutno a nezbytno.

Čís. 7951.

Smluvní ustanovení, že za dílo jest zaplatiti určitý čas »po převzetí«, dlužno vyložit tak, že se úplata stává splatnou i tehdy, když převzetí mělo býti provedeno, nebo se stal pokus o to, ale posléze k němu nedošlo z důvodu, jenž není na straně podnikatele. Bylo-li živnostníku dáno smlouvou právo, žádati a conto vyplacení určitého procenta ceny vykonaných prací, bylo mu dáno právo i na samu výplatu.

(Rozh. ze dne 4. dubna 1928, Rv I 1243/27.)